

ἐπι τοσούτων ἔξω περιουσιασμένα τὰ λόγια. A
 ἄτε γδ μὴ διηγεῖται ἀντὶ δυνάτων, ἕτε παύ-
 ται τοῖς οὐκ αἰσίοις ἐπιξελθεῖν ἐν δέχῃ λόγους·
 ἔτερος γὰρ ὄσιν ἔργον χολῆς ταῦτα. νῦν δὲ
 ὑποκείδω τοσούτων, ὅτι βίος ἡμῶν ἀφίετος, καὶ
 χαίρει ἐκείνου, καὶ κοινῆ παῖς πόλεσι, ὁ μὲν
 ἀρετῆς κεχωρημηδῆς ὅπῃ τοσούτων, ὥστε μετέ-
 χεῖν ἤδη κατ' ἀρετῆν ἀφ' ἑαυτῶν. πρὸς δὲ τοῖς
 ἀμφοβητικαῖς, ἐλάσσωται ὅπῃ τῆς νῦν με-
 δούδου, διασπεπτόν ὕπερον, εἴ τις τοῖς εἰρη-
 μῶν ἐς τυγχάνει μὴ πειθόδωρος.

Κεφάλαιον 6.

ΠΟπρον δὲ τῶν ὀδαιμονίαν τῶν ἀν-
 τῶν ἐν φάτεον, ἐν τε ἐκείνου ἢ ἀν-
 θρώπων, καὶ πόλεως, ἢ μὴ τῶν ἀντῶν, λοιπὸν
 ὄσιν εἰπαῖν. φανερόν δὲ καὶ τῶν παύταις γδ ἀν-
 ὁμολογήσειαν ἐν τῶν ἀντῶν. ὅσοι γδ ἐν
 πλούτῳ τὸ ζῆν ὀδαιμονίαν ἐφ' ἑνὸς, οὗτοι καὶ C
 τῶν πόλεων ὄλλω, ἐὰν ἢ πλουσία, μακρὰ εἰζου-
 σιν. ὅσοι τε τὸν τυραννικὸν βίον μέλιστα πι-
 μῶσιν, οὗτοι καὶ πόλιν τῶν πλείστων ἀρχου-
 σαν, ὀδαιμονίαν ἐπὶ τῶν φάμεν. εἴ τε τις
 τὸν ἕνα δὲ ἀρετῶν ὀδαιμονίαν, καὶ πόλιν ὀ-
 δαιμονίαν φησὶ τῶν ἀποδωχότεραν.
 ἀλλὰ ταῦτα ἢ δὴ δύο ὄσιν ἀδύνατον πείψασθαι.
 ἔν ἡμῶν, ὅτι πρὸς ἀρετῶν βίος, ὁ δὲ διὰ τῆ
 συμπολιτῶν ἐκείνου, καὶ κοινῶν πόλεως, ἢ μέλλ-
 ὄν ὀδαιμονίαν καὶ τῆς πολιτικῆς κοινῶν ἀ-
 νωλ ἐκείνου. ἐπὶ ἕ, τίνα πολιτικῶν ὀδαιμονίαν, καὶ
 ποῖαν διαδραστῶν πόλεως ἀφίετω· εἴτε πᾶσιν
 ἄντο ἀρετῶν κοινῶν πόλεως· εἴτε καὶ, πρὸς
 μὲν μὴ, τοῖς δὲ πλείστοις. ἐπεὶ δὲ τῆς πολι-
 κῆς διανοίας καὶ θεωρίας τῶν ἔστι ἔργον, ἀλλ'
 οὐ τὸ πρὸς ἕκαστον ἀρετῶν ἡμεῖς δὲ ταῦτῶν
 θεωρηματικῶν νῦν ἢ σκέψαν, σκεῖν μὲν παρέρ-
 ρον αἰ εἶν, τῶν δὲ ἔργον ἢ μεδούδου ταῦτῶν.
 ὅπῃ ἡμῶν οὐκ ἀναγκασθὲν ἐν πολιτικῶν ἀφίετω
 ταῦτῶν, καὶ δὲ ἡμῶν τῶν καὶ ὅστω ἀφίετω
 ἀφίετω καὶ ζῶν μακρὰ εἰς τῶν, φανερόν ὄσιν.
 ἀμφοβητικῶν δὲ παρ' ἡμῶν ἢ ὁμολο-
 γησῶν τὸν μετ' ἀρετῆς βίον ἀρετῶν, ἀλλ'
 πρὸς τῶν ὀδαιμονίαν καὶ ἀφίετω βίος ἀφίετω,
 ἢ μέλλον ὀδαιμονίαν ἢ ἐκείνου ὀδαιμονίαν
 ἢ φιλοσοφῶν, ἀφίετω γδ πᾶσι τοῖς δύο βίοις
 ἢ ἀνθρώπων οἱ φιλοτιμότεροι πρὸς ἀφίετω
 τῶν φάμενται ἀφίετω ἀφίετω, καὶ ἢ ἀφίετω, καὶ ἢ νῦν.
 λέγω δὲ δύο, τὸν τε πολιτικὸν καὶ
 τὸν φιλοσοφῶν. διαφέρει δὲ οὐ μικρὸν ποτιέρος ἔχει τὸ ἀληθές, αἰάγκη γδ τὸν τε δὲ φρονοῦντα

missa sint. neque enim non attingere illa possibile fuit, neque omnino omnes eorum rationes explicare. nam alterius o-
 tij ista sunt. Nunc autem supponatur nobis, quod vita optima, & priuatim vni-
 cuique & publicè ciuibus est cum virtute, intantum externis facultatibus adiu-
 fit, vt actiones studiosas conficere possit. Sed his nunc prætermisiss, postea considerandum erit, si quis forsan dictis non acquiescit.

CAPVT II.

VTrum autem eadem sit dicenda fac-
 licitas singulorum hominum & ci-
 uitatis, vel non eadem, reliquum est vide-
 re. Manifestum verò & hoc, omnes enim
 faterentur esse eandem. nam quicunq;
 in diuitiis beatam vitam profuerunt, hi ci-
 uitate quoq; totam, si opulenta sit, bea-
 tam fatebuntur. Et quicunq; tyranni-
 cam vitam aliis præferunt, hi ciuitatem
 latè dominantem beatissimam esse dicēt.
 Qui verò id vnum per virtutem recipit,
 is & ciuitatem beatiorē dicet, si sit stu-
 diosior. Sed hæc iam duo sunt, quæ indig-
 ent consideratione. Vnum, nunquid vita
 illa præferenda sit, quæ versatur in repu-
 blica & in communi societate, an potius
 vita peregrina, & à ciuili societate remo-
 ta. Præterea quam speciem reipublicæ, &
 quam dispositionem ciuitatis optimam
 putare debemus, siue ab omnibus expe-
 tendam sit communitas ciuitatis, siue à qui-
 busdam noa, sed tamen à pluribus. Cum
 verò ciuili intelligentiæ & speculationis
 hoc sit opus (non autem circa vnum-
 quodque expeitendum) præferamus & nos
 hanc considerationem, nam illud quidem
 extra propositum esset, hoc autem secun-
 dum propositum huius inuestigationis.
 Quod igitur necessarium sit illam esse op-
 timam rempublicam, per cuius institutio-
 nem vnusquisque optimè agat, & beatè vi-
 uat, manifestum est. Sed dubitatur etiam
 ab iis, qui vitam cum virtute maximè eli-
 gendam putant: utrū vita ciuills & actiua
 sit præferenda, an potius illa vita, quæ sit ab
 omnibus externis soluta, ceu contempla-
 tiua: quam solam putant quidam esse sa-
 pientis. Ferè enim has duas vitas, præstan-
 tissimi ad virtutē homines hæc proponere vi-
 detur, & antiqui, & recētes: dico autē duas,
 ciuilem, & philosophicam. Sed refert non
 parum, utrū hoc vel illo modo veritas se
 habet. necesse est enim illū qui rectè sapit,
 11 iii;